

Michael Scott

4. kniha

NEKROMANT

Tajomstvá

NESMRTEĽNÉHO

NICHOLASA FLATTELA

COO
BOO

Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 4:

Nekromant

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Michael Scott

**Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 4:
Nekromant – e-kniha**

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

4. kniha

NEKROMANT

Tajomstvá
NESMRTEĽNÉHO
NICHOLASA FLATTIELA

Michael Scott

Z angličtiny preložila Jana Kysel'ová

COO
BOO

Michael Scott: The Sorceress: The Secrets of The Immortal Nicholas Flamel

Copyright © 2009 by Michael Scott

This translation published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC. All rights reserved.

Jacket art © 2009 by Michael Wagner

Translation © Jana Kyseľová, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného
súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2666-5

ISBN e-knihy 978-80-566-2674-0 (I. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2675-7 (I. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2673-3 (I. zverejnenie, 2022) (ePDF)

KNIHY SÉRIE
TAJOMSTVÁ NESMRTEĽNÉHO
NICHOLASA FLAMELA:

Alchymista (1. kniha)

Mág (2. kniha)

Čarodejnica (3. kniha)

Nekromant (4. kniha)

Venujem Piersovi,
Cura te ipsum

Bojím sa.

Nemám strach o seba, ale o tých, ktorých tu po sebe zanechám — Perenelle a dvojčatá.

Už som sa vzdal nádeje, že sa nám Kódex podarí získať včas na to, aby sme sa s Perenelle zachránili. Kým do mňa zadrapi svoje pazúry staroba, zostáva mi týždeň, najviac dva. Perenelle má ešte pár dní navyše. Lenže teraz, keď ma od smrti delí len krôčik, som zistil, že zomrieť nechcem.

Žijem na tomto svete už šesťstosedemdesiatšesť rokov, no stále som ani zďaleka nevidel všetko, ani zďaleka som neurobil všetko, čo som chcel. Kiežby som mal ešte čas.

Rovnako som však vďačný, že som žil dosť dlho na to, aby som objavil dvojčatá z legendy, a hrádý, že som stál na počiatku ich výcviku v mágií živlov. Sophie už ovláda tri a Josh síce zatiaľ len jednu mágiu, ale predviedol aj iné schopnosti a má v sebe výnimočnú odvahu.

Vrátili sme sa do San Francisca a Deeho sme nechali v Anglicku napospas smrti. Dúfam, že sme ho videli naposledy. Aj keby prežil bitku s Archónom, viem, že jeho páni takéto obrovské zlyhanie nebudú tolerovať. Znepokojilo ma však, že Machiavelli sa nachádza tu v meste. Perenelle ho aj so spoločníkom uväznila na Alcatraze plnom ďalších netvorov, ale nie som si istý, ako dlho ostrov dokáže udržať takého človeka, ako je taliansky nesmrteľný.

S Perenelle sme sa zhodli, že Alcatraz predstavuje brozbu, ktorú sa určite pokúsime odstrániť, kým ešte vládeme. Keď si predstavím, čo sa skrýva v celách, naskakujú mi zimomriavky. Legendy hovoria o dávnych časoch, keď Temní Starší vypustili príšery do ľudských miest, a ja sa nazdávam, že Dee je dosť šialený a zúfalý, aby to zopakoval.

Ešte viac ma však naplašilo, že Scatbach s Janou z Arku sa vyparili. Silobrána pri chráme Notre-Dame ich mala priviesť na Mount Tamalpais, lenže ony sa tam neobjavili. Keď som sa rozprával so Saint-Germainom, bol od strachu celý bez seba, no ja som mu pripomenul, že Scatbach má vyše dva a pol tisíc rokov a je bojovníčka, akej niet páru. Jana tiež patrí k najlepším vojakom, akí kedy kráčali po svete. Francis preskúmal bod nula a myslí si, že našiel zvyšky rozdrvených kostí pravekých živočíchov. Podozrievam Machiavelliba, že bránu narušil pomocou starodávneho alchymistického kúzla príťažlivosti. Obaja sa nazdávame, že Scatbach a Jana sa vrátili v čase. . . lenže do akého obdobia?

Najviac ma však stále trápia dvojčatá. Už si nie som istý, ako ma vnímajú. Od začiatku mi bolo jasné, že Josh má voči mne skryté výbrady, ale teraz cítim, že sú obaja vystrašení a podozrievaví. Je pravda, že objavili čriepky mojej minulosti, ktoré by som im radšej nespomínal. Možno som k nim mal byť úprimnejší. Na niektoré svoje činy nie som hrdý, ale nič nelutujem. Urobil som, čo bolo treba, aby som zaistil prežitie ľudskej rasy. Spravil by som to znova.

Dvojčatá sa vrátili do tetinho domu v Pacific Heights. Deň či dva ich nechám odpočívať a naberať sily, ale dlhšie nie, lebo čas je luxus, aký my dvaja s Perenelle nemáme. Potom začneme odznova. Musia dokončiť výcvik, aby boli v deň návratu Temných Starších pripravení.

Pretože ten deň sa už blíži.

Čoskoro nastane letný slnovrat.

Z Denníka Nicholasa Flamela, alchymistu
Zapísané v utorok 5. júna v San Franciscu,
mojom adoptívnom meste

UTOROK

5. jūna

Prvá kapitola

„*N*ečakala som, že sa sem ešte niekedy vrátíme.“ Sophie Newmanová sa uškrnula a pozrela na brata.

„Ja som zasa nečakal, že sa budem z návratu tak veľmi tešiť,“ odvetil Josh. „Vyzerá to tu... čo ja viem? Inak.“

„Vyzerá to tu rovnako,“ tvrdilo jeho dvojča. „No my sme sa zmenili.“

Sophie s Joshom kráčali po Scott Street v štvrti Pacific Heights a mierili k domu tety Agnes na rohu Sacramento Street. Dom naposledy videli pred šiestimi dňami, teda vo štvrtok 31. mája, keď odišli do práce – Sophie do kaviarne a Josh do kníhkupectva. Spočiatku sa zdalo, že pôjde len o ďalší obyčajný deň, ale nakoniec to bol posledný normálny deň, aký v živote zažili.

Vtedy sa navždy zmenil nielen ich svet, ale tiež oni sami – fyzicky aj psychicky.

„Čo jej povieme?“ spýtal sa Josh nervózne. Teta Agnes mala osemdesiatštyri rokov, a hoci ju dvojčatá oslovovali teta, v sku-

točnosti neboli pokrvní príbuzní. Sophie sa nazdávala, že by mohla byť sestra ich starej mamy... alebo sesternica, alebo možno len priateľka, ale nikdy si nebola úplne istá. Teta Agnes bola milá, no mrzutá stará dáma, ktorá sa trápila a bála, ak meškali čo i len päť minút. Sophie aj Josh sa z nej išli zblázniť. Úplne všetko, čo urobili, hlásila rodičom.

„Nebudeme to komplikovať,“ odpovedala Sophie. „Budeme sa držať príbehu, čo sme porozprávali mame a ockovi – najprv zavreli kníhkupectvo, lebo Perenelle sa necítila dobre, a potom nás Flamelovci...“

„Flemingovci,“ opravil ju Josh.

„... Flemingovci pozvali na návštevu do domčeka v púšti.“

„A prečo zavreli kníhkupectvo?“

„Unikol tam plyn.“

Josh prikývol. „Unikol plyn. A kde sa nachádza domček v púšti?“

„V národnom parku Joshua Tree.“

„Dobre, už viem.“

„Si si istý? Si otrasný klamár.“

Josh pokrčil plecami. „Budem sa snažiť. Veď vieš, že nás bude vypočúvať.“

„Viem. A potom sa navyše musíme porozprávať s mamou a ockom.“

Josh prikývol a vrhol na sestru pohľad. Posledných pár dní si čosi prevracal v hlave a napadlo mu, že toto je dokonalá chvíľa, aby tému nadhodil.

„Uvažoval som,“ začal pomaly. „Možno by sme im jednoducho mali povedať pravdu.“

„Pravdu?“ Sophin výraz tváre sa vôbec nezmenil. Ešte stále kráčali – prešli cez Jackson Street a o tri ulice ďalej zazreli tetin viktoriánsky dom s obkladom z bieleho dreva.

„Čo myslíš?“ spýtal sa Josh, keď jeho sestra mlčala.

Sophie napokon prikývla. „Iste, mohli by sme.“ Z očí si odhrnula niekoľko svetlých prameňov a pozrela na brata. „Ale najprv si to vyjasnime. Povieme mame s ockom, že ich celoživotná práca je zbytočná. Že všetko, čo kedy študovali – história, archeológia a paleontológia –, je klamstvo.“ V očiach sa jej zaiskrilo. „Myslím, že je to výborný nápad. Pokojne im však môžeš pravdu povedať ty a ja sa budem pozerieť.“

Josh nervózne pokrčil plecami. „Veď dobre, nič im teda nepovieme.“

„Určite. Aspoň zatiaľ.“

„Dohodnuté. Skôr či neskôr však všetko vyjde najavo. Predsa vieš, že sa pred nimi nič nedá utajiť. Vždy všetko zistia.“

„Lebo teta Agnes im všetko požaluje,“ zašomrala si Sophie popod nos.

Pomaly okolo nich prešla lesklá čierna limuzína s tónovanými sklami. Šofér sa nakláňal dopredu a sledoval čísla domov na ulici lemovanej stromami. Auto o kúsok ďalej vyhodilo smerovku a zastavilo pri obrubníku.

Josh kývol bradou smerom k limuzíne. „To je čudné. Zdá sa, že zastavuje pred domom tety Agnes.“

Sophie bez záujmu zdvihla pohľad. „Kiežby sme sa mali s kým porozprávať,“ zašepkala. „S niekým ako Gilgameš.“ Modré oči jej zväčšila náhla záplava slz. „Dúfam, že sa mu nič nestalo.“ Keď videla nesmrteľného naposledy, práve ho zranil šíp z luku

Parohatého boha. Podráždene pozrela na brata. „Vôbec ma nepočúvaš.“

„To auto *naozaj* zastavuje pred domom tety Agnes,“ vyhlásil Josh pomaly. Na zátylku ho poštekľilo neurčité varovanie. „Soph?“

„Áno?“

„Kedy mala teta Agnes naposledy návštevu?“

„Nikdy k nej nikto nechodí.“

Dvojčatá sledovali, ako štíhly vodič v čiernom obleku vystúpil z auta a vyšiel hore schodmi. Rukou v čiernej rukavici sa zľahka pridržal kovového zábradlia. Vďaka prebudenému sluchu jasne počuli, ako klope na dvere, a podvedome pridali do kroku. Videli, že teta Agnes otvorila dvere. Josh vedel, že drobnú, kostnatú starenku s ostrými črtami tváre, hrčovitými kolenami a opuchnutými artritickými prstami v mladosti považovali za veľkú krásavicu, jej mladé roky však boli dávno preč. Nikdy sa nevydala a v rodine sa hovorilo, že láska jej života zahynula vo vojne, Josh si však nebol istý, ktorá vojna to mala byť.

„Josh?“ spýtala sa Sophie.

„Niečo sa mi nezdá,“ zamrmľal Josh. Keď sa rozbehol, Sophie s ním zladila krok a bez problémov sa držala po jeho boku.

Dvojčatá videli, že šofér hýbe rukou a teta Agnes si od neho čosi berie. Predklonila sa a žmúrila na predmet, ktorý vyzeral ako fotografia. Vo chvíli, keď sa zohla, aby sa pozrela zblízka, vodič okamžite preklázol okolo nej a vbehol do domu.

Josh začal šprintovať. „Nenechaj auto odísť!“ skríkol na Sophie. Uháňal cez cestu a vybehol hore schodmi do domu. „Ahoj, teta Agnes, sme doma,“ zakričal, keď utekal okolo nej.

Starenka sa otočila okolo svojej osi a fotografia jej vyletela spomedzi prstov.

Sophie prešla za bratom cez cestu, ale zastala za autom. Zohla sa a pritisla končeky prstov na pravú zadnú pneumatiku. Palcom sa obtrela o krúžok na vnútornej strane zápästia a prsty sa jej rozpálili dobiela. Keď zatlačila, pocítila zápach spálenej gummy. Potom zaznelo päť zreteľných prasknutí a v gumovej pneumatike sa zjavili diery. Syčal z nej vzduch a guma rýchlo klesla na kovový ráfik.

„Sophie!“ zajačala starenka, keď dievča vybehlo hore schodmi a zdrapilo svoju zmätenú tetu. „Čo sa deje? Kde ste boli? Kto bol ten sympatický mladík? Ten chlapec, ktorého som pred chvíľou videla, bol Josh?“

„Poď so mnou, teta Agnes.“ Sophie tetu odtiahla od dverí, aby starenku nezrazil na zem Josh alebo šofér, ak by náhodou vyleteli von. Klákla si a zdvihla fotku, ktorá tete vypadla. Potom staršej žene pomohla prejsť do bezpečnej vzdialenosti od domu. Sophie pozrela na fotografiu – sépiovohnedý obrázok mladej ženy, oblečenej v čomsi ako uniforma sestričky. V pravom dolnom rohu stálo bielym atramentom slovo *Ypres* a rok 1914. Sophie zatajila dych. Ani v najmenšom nepochybovala o tom, na koho sa pozerá. Žena na fotke bola Scathach.

Josh vošiel do šerej chodby, pritisol sa chrbtom o stenu a čakal, kým sa jeho oči prispôbia prítmiu. Minulý týždeň by nevedel, že to má urobiť, ale na druhej strane by minulý týždeň ani nevbekol do domu v päťach nezvaného hosta. Konal by rozumne a zavolať by polícia. Siahol do stojana na dáždnyky za dverami

a vybral z neho jednu z tetiných hrubých vychádzkových palíc. Nebol to síce Clarent, ale musí mu stačiť.

Josh nehybne stál a s hlavou naklonenou nabok počúval. Kam išiel neznámy?

Z podesty sa ozvalo zavrzganie a dole schodmi zbehol mlado pôsobiaci muž v jednoduchom čiernom obleku a bielej košeli s úzkou kravatou. Keď zbadal Josha, spomalil, no nezastal. Usmial sa, ale zdalo sa, že ide skôr o reflex než úmyselný výraz, lebo sa mu vôbec neodrazil na tvári. Keď sa priblížil, Josh si všimol, že má ázijské črty. Žeby Japonec?

Josh pokročil vpred a vychádzkovú palicu držal pred sebou ako meč. „Kam ste sa vybrali?“

„Prejdem okolo teba alebo cez teba, je mi to jedno,“ odvetil chlap so silným japonským prízvukom.

„Čo tu robíte?“ chcel vedieť Josh.

„Niekoho hľadám,“ odpovedal muž jednoducho.

Nezvaný návštevník zostúpil zo spodného schodu do haly a chcel vyjsť cez predné dvere, no Josh mu palicou zahradil cestu. „Nie tak rýchlo. Dlhujete mi vysvetlenie.“

Muž v čiernom obleku schmatol palicu, vytrhol ju Joshovi z rúk a na kolene ju zlomil. Josh sa zaškľabil – to muselo bolieť. Chlap hodil kusy palice na podlahu. „Nedlhujem ti nič. Ale mal by si byť rád, že dnes mám dobrú náladu.“

Čosi v mužovej tvári Josha prinútilo ustúpiť. Čosi chladné a vypočítavé, čo ho znenazdania primalo uvažovať, či je chlap vôbec človekom. Josh stál vo dverách a sledoval, ako vodič ladne kráča dole schodmi. Naťahoval sa k dverám auta, keď si všimol zadnú pneumatiku.

Sophie sa usmiala a zamávala mu prstami. „Tuším máte defekt.“

Josh zbehol po schodoch a zastal vedľa sestry s tetou. „Josh,“ oslovila ho teta mrzuto, „čo sa deje?“ Sivé oči jej zväčšovali hrubé sklá okuliarov.

Zadné okienko na strane spolujazdca sa kúsok stiahlo a Japonec čosi naliehavo rozprával človeku vnútri, mávajúc rukou k pneumatike.

Dvere sa prudko otvorili a z auta vystúpila mladá žena. Oblečený mala skvele padnúci čierny kostým a bielu hodvábnu blúzku. Ruky jej skrývali čierne kožené rukavice a na nose jej sedeli malé čierne slnečné okuliare s okrúhlymi sklami. Prezradili ju však ježaté ryšavé vlasy a svetlá pehavá pokožka.

„Scathach!“ vykriekli Sophie aj Josh nadšene.

Žena sa usmiala a ukázala im ústa plné upírskych zubov. Zložila si okuliare a odhalila jasnozelené oči. „To sotva,“ vyštekla. „Som Aífa z Tieňov a chcem vedieť, čo sa stalo môjmu dvojčaťu.“

Druhá kapitola

„Nechákal som, že sa sem ešte niekedy vrátim,“ poznamenal Nicholas Flamel, keď otváral zadné dvere do Malého kníhkupectva.

„Veru ani ja,“ súhlasila Perenelle.

Spodok dverí sa zasekol, preto sa do nich Nicholas oprel plecami a silno zatlačil. Dvere zaškrípali o kamennú podlahu a manželov okamžite ovalil smrad – sladkastý zápach hnilého dreva a práchnivého papiera sa miešal s dusivým, skazeným závanom rozkladu. Perenelle zakašľala, pritisla si ruku na ústa a zažmurkala, aby potlačila slzy, čo sa jej znenazdania natlačili do očí. „Nechutné!“

Nicholas sa opatrne nadýchol. V suchom vzduchu ešte stále cítil stopy Deeho sírového zápachu, pripomínajúceho smrad skazených vajec. Dvojica prešla po tmavej chodbe, ktorú po oboch stranách lemovali vysoké komíny škatúl s knihami z druhej ruky. Kartón pokrývala čierna pleseň a navrchu sa

začal skrúcať. Niektoré škatule sa rozpadli a ich obsah sa rozsyval po zemi.

Perenelle po jednej z nich prebehla končekom prsta, a keď ho odtiahla, mala ho čierny od plesne. Ukázala ruku manželovi a prikázala: „Hovor.“

„Bojoval som s doktorom,“ odvetil potichu.

„To vidím,“ usmiala sa Perenelle. „A ty si vyhral.“

„Vieš, víťazstvo je relatívny pojem...“ Nicholas otvoril dvere na konci chodby a vošiel do kníhkupectva. „Obávam sa, že obchod nedopadol bohvieako.“ Načiahol sa dozadu, vzal manželku za ruku a viedol ju do veľkej miestnosti plnej kníh.

„Och, Nicholas...“ vydýchla Perenelle.

Z kníhkupectva zostali len ruiny.

Všetko pokrývala hrubá vrstva chlpatej zeleno-čiernej plesne a vo vzduchu visel neznesiteľný zápach síry. Všade medzi rozpadnutými, rozštiepenými stolmi a knižnicami ležali knihy – mali vytrhané strany, rozkmášané obaly a polámané chrby. Hore chýbal veľký kus stropu. Omietka visela ako rozšklbaná látka a odhaľovala drevené spoje a natiahnuté káble. Namiesto dverí do pivnice zostala len zívajúca diera a drevo okolo nej zhnilo, až z neho zostala iba odporná čierna hmota, kde-tu pokrytá hubami. V neporiadku sa plazili malé, krútiace sa biele červy. Veselý farebný koberec, ktorý kedysi ležal uprostred podlahy, sa scvrkol na škaredú a ošúchanú sivú handru.

„Skaza a rozklad,“ šepľala Perenelle, „to je Deeho vizitka.“ Vysoká, elegantná žena sa opatrne prepletala po miestnosti. Všetko, čoho sa dotkla, sa buď rozpadlo na prach, alebo sa premenilo na púder, z ktorého vyletovali spóry. Pórovité

a lepkavé podlahové dosky pri každom kroku zlovestne vŕzgali a hrozilo, že sa prepadne do pivnice. Perenelle sa postavila do prostred miestnosti, založila si ruky v bok a pomaly sa otáčala. Veľké zelené oči sa jej naplnili slzami. Toto kníhkupectvo mala rada. Desať rokov im bolo domovom a životom. V priebehu storočí vystriedali rôzne povolania, ale tento obchod jej viac než čokoľvek predtým pripomínal začiatky spoločného života s Nicholasom, ktorý v štrnástom storočí pracoval ako parížsky pisár a kníhkupec. Vtedy patrili k jednoduchým, obyčajným ľuďom a žili si svoje nezaujímavé životy. Až do toho osudného dňa, keď Nicholas kúpil Kódex – Knihu mága Abraháma – od muža v kapucni s podivuhodne modrými očami. V ten deň sa ich všedný život skončil a vstúpili do výnimočného sveta, kde nič nebolo také, ako sa zdalo, a nikomu sa nedalo dôverovať.

Obrátila sa a pozrela na manžela. Nepohol sa od dverí a obzeral si obchod s otraseným výrazom na tvári. „Nicholas,“ oslovila ho potichu, a keď k nej zdvihol oči, uvedomila si, ako veľmi za posledný týždeň zostarol. Celé stáročia sa jeho vzhľad takmer nemenil. S nakrátko ostríhanými vlasmi, hladkou tvárou a so svetlými očami vždy vyzeral zhruba na päťdesiatnika. Toľko mal totiž rokov, keď začali variť elixír nesmrteľnosti. Teraz však vyzeral minimálne na sedemdesiat. Prišiel o väčšinu vlasov a na čele mal hlboké vrásky. Ďalšie línie mal vyryté v kútikoch vpadnutých očí a na chrbtoch rúk sa mu vynímali tmavé škvrny.

Alchymista ju pristihol, ako si ho obzerá, a sklúčene sa usmial. „Ja viem. Vyzierám staro. Ale aj tak to nie je až také zlé, keď si predstavíš, že žijem už šesťstosedemdesiatšesť rokov.“

„Sedemdesiatšesť,“ opravila ho nežne Perenelle. „Sedemdesiate siedme narodeniny osláviš až o tri mesiace.“

Nicholas k nej pristúpil, vzal ju do náručia a pritiahol si ju bližšie. „Myslím, že tieto narodeniny už neoslávim,“ prehovoril takmer nečujne s ústami len kúsok od jej ucha. „Za posledný týždeň som použil viac aury ako predtým za dve desaťročia. A bez Kódexu...“ Stíchol. Vetu nemusel dokončiť. Bez kúzla nesmrteľnosti, ktoré sa raz za mesiac zjavilo na siedmej strane Kódexu, začnú s Perenelle obaja starnúť a krátko nato zomrú, lebo ich dostihnú nazbierané roky.

Perenelle od seba manžela znenazdajky odtisla. „Ešte nie sme mŕtvi!“ okríkla ho. V hneve sa vrátila k vidieckej francúzštine svojej mladosti. „Aj v minulosti sme sa dostali do šlamastiky – a prežili sme.“ Okolo tela jej zapraskal slabý náznak aury a z pokožky jej prúdili ľadovobiele chuchvalce.

Nicholas ustúpil a založil si ruky cez chudú hrud'. „Lenže vždy sme mali Kódex,“ pripomenul jej rovnakým jazykom.

„Teraz nehovorím o nesmrteľnosti,“ odvetila Perenelle s ešte silnejším bretónskym prízvukom. „Žijeme už storočia, Nicholas, *storočia*. Nebojím sa zomrieť, lebo viem, že keď odídeme, pôjdeme spoločne. Pre mňa by bol život bez teba neznesiteľný.“

Alchymista prikývol, lebo sa bál, že ho zradí hlas. Svet bez Perenelle si nedokázal predstaviť.

„Musíme urobiť to, čo vždy,“ naliehala. „Bojovať o prežitie ľudskej rasy.“ Perenelle sa natiahla, chytila manžela za ramená a prstami sa mu bolestivo zaryla do mäsa. „Šesť storočí sme ochraňovali Kódex a bránili návratu Temných Starších na Zem. Nesmieme poľaviť.“ Tvár jej stvrdla. „Teraz nemáme čo stra-

tiť, Nicholas. Nemusíme utekať a skrývať sa, aby sme chránili knihu, preto by sme mali zaútočiť,“ vyhlásila prudko. „Mali by sme sa Temným Starším postaviť.“

Alchymista nervózne prikývol. V takýchto chvíľach ho Perenelle desila. Hoci boli manželia už stovky rokov, ešte stále o svojej žene a jej výnimočnom dare, ktorý jej umožňoval vidieť tieň mŕtvych, ani zďaleka nevedel všetko. „Máš pravdu, nemáme čo stratiť,“ odvetil Nicholas potichu. „Aj tak sme už stratili priveľa.“

„Tentoraz sme vo výhode, lebo máme dvojčatá,“ pripomenula mu Perenelle.

„Nie som si istý, či nám budú úplne veriť,“ poznamenal alchymista. Zhlboka sa nadýchol. „V Londýne sa dozvedeli o predchádzajúcich dvojčatách.“

„Aha,“ zareagovala Perenelle. „Od Gilgameša?“

Alchymista prikývol. „Veru od kráľa. Nevie, neviem, či nám uveria čo i len slovo.“

„Tak dobre,“ odpovedala Perenelle s neveselým úsmevom. „Povieme im teda pravdu. Celú pravdu,“ dodala a skúmavo sa zahľadela na manžela.

Nicholas Flamel jej chvíľu pozeral do očí, potom prikývol a odvrátil zrak. „Nič iné než pravdu.“ Povzdychol si. Počkal, kým odíde z miestnosti, a potom potichučky dopovedal: „Lenže pravda je dvojsečná zbraň a môže byť nebezpečná.“

„Počula som ťa,“ zakričala Perenelle.

Tretia kapitola

„*O* kamžite zavolajte rodičom!“ Teta Agnes krátkozrako zazrela na Sophie a potom sa otočila k Joshovi, ktorý k nej stál bližšie. „Na smrť ste ich vyľakali. Volali mi každý deň dva- či trikrát. Dnes ráno mi oznámili, že ak sa do večera nevrátite domov, zavolajú na políciu a nahlásia, že ste nezvestní.“ Odmĺčala sa a potom dramaticky dodala. „Chceli policajtom povedať, že vás uniesli.“

„Nikto nás neuniesol. Mame a ockovi sme volali pred pár dňami,“ zašomral Josh. Zúfalo sa snažil spomenúť si, kedy sa rozprával s rodičmi. Žeby v piatok... alebo v sobotu? Úkosom pozrel na sestru a prosil ju o pomoc, no ona ešte stále civela na ženu v čiernom, ktorá sa neuveriteľne podobala na Scathach. Znovu sa otočil k tete. Pamätal si, že od rodičov dostal e-mail v... v sobotu, keď boli všetci v Paríži? Keď sa teraz vrátil do San Francisca, posledných pár dní sa mu začínalo zlievať. „Len teraz sme sa vrátili,“ dokončil napokon pravdivo. Rýchlo tetu pobozkal na obe líca. „Ako sa máš? Chýbala si nám.“

„Mohli ste zavolať,“ odvrkla drobná žena. „Mali ste zavolať.“ Sivé oči zväčšené obrovskými okuliarmi zazerali na dvojčatá. „Takmer som zomrela od strachu. Vytvárala som do kníhkupectva, či tam nie ste. Navyše ste mi vôbec nedvíhali mobil. Nemá veľmi zmysel nosiť telefón so sebou, keď ho nikdy nezdvihnete.“

„Väčšinu času sme nemali signál,“ odvetil Josh a naďalej sa držal pravdy, „a potom som svoj telefón *stratil*,“ dodal. Ani teraz neklamal – telefón a väčšina vecí mu zmizli, keď Dee zničil Yggdrasill.

„Stratil si telefón, ktorému nič nie je?“ Starenka znechutene pokrútila hlavou. „To už je tento rok tretí.“

„Druhý,“ zamrmal si Josh popod nos.

Teta Agnes sa otočila a pomaly vyšla hore schodmi. Josh sa ponúkol, že jej pomôže, ale ona len mávla rukou. „Nechaj ma, nie som bezmocná,“ vyhlásila a potom sa ho chytila za rameno. „Mohol by si mi pomôcť, mladý muž.“ Keď došli k dverám, teta sa obrátila a pozrela na Sophie, ktorá ešte stála pred červeno vlasou ženou. „Ideš, Sophie?“

„O chvíľočku, tetuška.“ Sophie pozrela na brata a potom pohľadom zaletela k otvoreným dverám. „Hneď som tam, Josh. Čo keby si odviedol tetu Agnes dovnútra a uvaril jej šálku čaju?“

Josh začal krútiť hlavou, ale starenkine prsty sa mu zaryli do pleca s prekvapivou silou. „Kým sa bude variť voda, môžeš zavolať rodičom.“ Znovu zaškúlila na Sophie. „Nech ti to netrvá dlho.“

Sophie Newmanová prikývla. „Pravdaže.“

Keď Josh s tetou Agnes zmizli v dome, Sophie sa otočila k neznámej. „Kto si?“ zaujímala sa.

„Aífa,“ odvetila žena, vysloviac *Ífa*. Zohla sa a rukou v čiernej rukavici prešla po prepichnetej pneumatike limuzíny. Potom prehovorila jazykom, ktorý Sophie spoznala ako japončinu. Mlado pôsobiaci muž, s ktorým sa Josh stretol v dome, si vyzliekol sako, hodil ho na predné sedadlo, otvoril kufor a vytiahol z neho kľúč a zdvihák. Vložil zdvihák pod ťažké auto, poľahky ho nadvíhol a pustil sa vymieňať pneumatiku.

Aífa si oprášila ruky v rukaviciach, založila si ich cez hrud' a s hlavou naklonenou nabok si Sophie obzerala. „To nebolo potrebné.“ V hlase jej zaznel náznak spevavého zahraničného prízvuku.

„Nazdávali sme sa, že nám unášaš tetu,“ vysvetlila Sophie potichu. Po zaznení mena Aífa sa jej v mozgu rozvíril tucet cudzích myšlienok a obrazov, Sophie však mala problém rozlišovať medzi spomienkami na Scathach a Aífu. „Chceli sme ťa zastaviť.“

Aífa sa usmiala, no neodhalila zuby. „Ak by som vám chcela uniesť tetu, objavila by som sa tu uprostred dňa?“

„Neviem,“ odpovedala Sophie. „Objavila?“

Aífa si potisla malé čierne okuliare hore nosom, takže si zakryla zelené oči, a chvíľu zvažovala odpoveď. „Možno áno, možno nie. Lenže keby mi išlo o vašu tetu...“ Tentoraz sa usmiala tak, že ukázala aj upírske zuby. „... už by som ju mala.“

„Si Aífa z Tieňov,“ poznamenala Sophie.

„Som Scathachina sestra. Sme dvojčatá a ja som staršia.“

Keď Bosorkine spomienky na Aífu konečne zapadli na miesto, Sophie o krok ustúpila. „Scathach mi o rodine rozprávala, ale sestru nikdy nespomínala,“ odvetila Sophie, lebo nechcela Aífe prezradiť, že ju pozná.

„To určite nie. Pochytili sme sa,“ zamrmlala Aífa.

„Pochytili?“ zopakovala Sophie, hoci vedela, že sa pohádali pre chlapca, a dokonca už zistila aj jeho meno.

„Pre chlapca,“ vysvetlila Aífa s náznakom smútku v hlase. Zdvihla oči a pozrela dolu ulicou. Potom sa obrátila späť k Sophie. „Už veľmi dlho sme sa nerozprávali.“ Krátko pokrčila plecami. „Zriekla sa ma. A ja zasa jej. Vždy som však na ňu dohliadala.“ Znovu sa usmiala. „Nepochybne vieš, čo znamená dohliadať na súrodenca.“

Sophie prikývla, lebo presne vedela, o čom Aífa hovorí. Josh bol síce väčší a silnejší, no ona o ňom aj tak vždy uvažovala ako o malom braččkovi.

„Sme dvojčatá.“

„To som netušila,“ odpovedala Aífa pomaly. Mierne sklonila hlavu a pozrela na Sophie ponad rám tmavých okuliarov. „Navyše ste obaja prebudení,“ dodala.

„Čo ťa sem privádza?“ spýtala sa Sophie.

„Cítila som, že Scathach... zmizla.“

„Zmizla?“ Sophie jej nerozumela.

„Vyparila sa. Opustila túto Ríšu tieňov. S mojím dvojčaťom sme prepojené podobným putom, aké nepochybne existuje aj medzi tebou a bratom. Vždy som vedela, keď ju niečo bolelo, keď bola zranená, hladná či vystrašená...“

Sophie sa pristihla, že jej prikyvuje. Z času na čas cítila bratovu bolesť – keď si pri futbale zlomil rebrá, pichalo ju v boku, a keď sa na Havaji takmer utopil, zobudila sa zadýchaná a sotva lapala dych. Keď si zasa ona pri taekwonde vykĺbila rameno, Joshovi opuchlo plece a objavila sa mu na ňom presne rovnaká modrina ako jej.

Aífa bleskovou japončinou vyštekla otázku a vodič jej odpovedal jedinou slabikou. Potom sa obrátila naspäť k Sophie. „Môžeme tu postávať a rozprávať sa na ulici,“ nadhodila s úsmevom a blysla špičkami očných zubov, „alebo ma môžeš pozvať dovnútra, kde si všetko povieme v pohodlí.“

V kútiku Sophinej mysle sa rozozvučal tichý varovný signál. Upíri nemohli prekročiť prah, kým ich niekto nepozval dnu, preto okamžite vedela, že túto upírku do tetinho domu nezavolá. Čosi na nej... Sophie pomaly a rozvážne dovolila, aby sa na povrch predrali všetky spomienky, čo sa jej tlačili v mysli. Šokovalo ju, keď odrazu vedela o Aífe z Tieňov všetko, čo Čarodejnica z Endoru. Obrazy a spomienky ju vydesili. S očami vytreštenými hrôzou od bytosti o krok ustúpila a práve včas si uvedomila, že šofér stojí za ňou. Okamžite siahla k spúšťaciemu tetovaniu na zápästí, no nestihla nadviazať spojenie. Muž jej chytil ruky a pritisol jej ich k bokom. Aífa k nej prikročila, chytila Sophie za zápästia a zvrtila ich. Odhalila tak vzor, ktorý jej Saint-Germain vypálil do pokožky. Sophie sa vzpierala, ale vodič ju pevne držal a tak silno jej stískal ramená, až pocítila, že jej začínajú tŕpnúť prsty. „Pustite ma! Josh vám...“

„Tvoje dvojča je bezmocné.“ Aífa si siahla jednu koženú rukavicu a vzala ruku dievčaťa do chladných prstov. Z upírkinkej svetlej pokožky sa dvíhal špinavosivý dym. Pošúchala palcom po zdobenom, keltsky pôsobiacom prúžku, ktorý sa Sophie ovíjal okolo zápästia, a zastala na vnútornej strane, kde sa vynímal zlatý krúžok s červenou bodkou uprostred. „Ahá, znak *tine*. Ohnivé znamenie,“ prehovorila Aífa potichu. „Takže si proti mne chcela použiť plamene?“

„Pustite ma!“ Sophie sa muža, ktorý ju držal, snažila kopnúť, ale on ju stisol ešte pevnejšie a dievča sa odrazu zľaklo. Na Aífu z Tieňov si dávala pozor dokonca aj Čarodejnica z Endorru. Upírka Sophie bolestivo vykrútila zápästie a zohla sa, aby si tetovanie obzrela. „Majstrovská práca. Od koho si tento... dar dostala?“ Keď to vyslovila, znechutene ohrnula pery.

Sophie pevne zavrela ústa. Tejto ženskej nepovie ani slovo.

Upírke skĺzli okuliare dole nosom a odhalili oči sťa úlomky zeleného skla. „Od Mauiho... Prometea... Xolotla... Pele... Agniho...“ Aífa rýchlo pokrútila hlavou. „Nie, od nikoho z nich. Práve ste sa vrátili z Paríža, takže to bol niekto odtiaľ...“ Zmĺkla a pozrela ponad Sophino plece na šoféra v čiernom obleku. „Žije vo francúzskom hlavnom meste nejaký majster ohňa?“

„Býva tam tvoj dávny protivník – gróf,“ odvetil muž tichou angličtinou.

„Saint-Germain,“ vyštekla Aífa. Všimla si, že Sophie sa rozšírili oči, a divoko sa zasmiala. „Klamár Saint-Germain. Zlodej Saint-Germain. Mala som ho zabiť, keď som mala príležitosť.“ Pozrela na vodiča. „Ber ju. V rozhovore budeme pokračovať v súkromí.“

Sophie otvorila ústa a chcela vykriknúť, ale Aífa jej pritísila na koreň nosa ukazovák. Z prstov jej prúdila sivá aura, dym sa Sophie ovíjal okolo hlavy a vnikal jej do nosa aj úst.

Sophie sa pokúsila aktivovať vlastnú auru. Sekundu jej slabučko praskala okolo tela, ale potom sa dievča v bezvedomí zviezlo na zem.

Štvrtá kapitola

*A*gnes stisla tlačidlo rýchlej voľby a podala telefón Joshovi. „Okamžite zavolaj rodičom,“ prikázala. „Kde je Sophie? Kto je to dievča, s ktorým sa vonku rozpráva?“

„Sestra jednej známej,“ vysvetlil Josh a pritisol si telefón k lícu. Zdvihli mu po jedinom zvonení.

„Agnes?“

„Ocko! Tu je Josh.“

„Josh!“

Keď v otcovom hlase zreteľne začul úľavu, pristihol sa, že sa usmieva. Potom ho zaliala vlna zahanbenia a zachvátili ho výčitky svedomia, že sa rodičom neozvalí skôr.

„Stalo sa niečo?“ Hlas Richarda Newmana sa takmer strácal v praskaní šumiacej statickej elektriny.

Josh si pritisol prst na ucho a silno sa sústredil na zvuky. „Všetko v poriadku, ocko. Nič nám nie je. Práve sme sa vrátili do San Francisca.“

„S mamou sme sa o vás začínali báť. Vážne báť.“

„Boli sme s Fla... s Flemingovcami,“ opravil sa rýchlo Josh. „Nemali sme signál,“ dodal pravdivo, „ale v nedeľu večer sa nám podarilo prečítať si váš e-mail. Prišla mi aj fotka žraločích zubov. Nerozoznal som, čo bol zač, ale podľa veľkosti tipujem, že ide o sladkovodného žraloka?“ spýtal sa rýchlo, úmyselne zmeniac tému.

„Výborne, synček. Je to Lissodus z vrchnej kriedy. Parádne zachovaný.“

„Vy ste v pohode?“ odhodlane pokračoval Josh, lebo sa usiloval dosiahnuť, aby ďalej rozprával otec. Vrhol pohľad na dvere a želal si, aby vošla jeho sestra. Otca síce otázkami rozptýliť dokázal, ale na mamu tento trik fungovať nebude. Nazdával sa, že prešľapuje otcovi za chrbtom a každú chvíľu mu vytrhne telefón z ruky. „Ako napredujú vykopávky?“

„Vynikajúco.“ Na druhej strane linky zavýjal vietor a do telefónu narážali prach a štrk. „Myslíme si, že sme objavili nového ceratopsida.“

Josh sa zamračil, lebo názov mu bol známy. Keď bol mladší, poznal mená stoviek dinosaurov. „To je rohatý dinosaur?“ spýtal sa.

„Áno, z obdobia kriedy – má zhruba sedemdesiatpäť miliónov rokov. V jednom z kaňonov sme objavili aj malé, ale možno nedotknuté nálezisko Anasaziov a kúsok za náleziskom v kaňone Range Creek výnimočné petroglyfy fremontskej kultúry.“

Keď Josh počul, ako otec prekypuje nadšením, pousmial sa a prešiel k oknu. „Ktorý z týchto názvov v jazyku navaho znamená Starobyľí?“ spýtal sa, hoci už poznal odpoveď. „Fre-

montovia alebo Anasaziovia?“ Chcel, aby otec ďalej rozprával a Sophie mala viac času.

„Anasaziovia,“ odvetil Richard Newman. „Ale správny preklad je v skutočnosti ‚Predkovia nepriateľov‘.“

Dve slová Josha tak šokovali, až zmeravel. Pred pár dňami by preňho názov vôbec nič neznamenal, lenže odvtedy sa dozvedel o existencii Starších, rasy, ktorá vládla svetu v dávnej minulosti. Teraz už chápal, že v každom mýte a legende je viac než len zrnko pravdy. „Predkovia nepriateľov,“ zopakoval a snažil sa, aby sa mu netriasol hlas. „Čo to znamená?“

„Netuším,“ odpovedal Richard Newman, „ale ja uprednostňujem názvy Starobylí, Pôvodní Pueblania alebo Hisatsinom.“

„Ale je to poriadne zvláštne meno,“ naliehal Josh. „Kto ho podľa teba používal? Oni sami by sa tak určite nenazývali.“

„Pravdepodobne iný kmeň. Cudzinci zvonka.“

„A kto sú ich predchodcovia, ocko?“ spýtal sa Josh rýchlo. „Kto tam žil pred Anasaziami a Fremontmi?“

„Nevieme,“ priznal otec. „To obdobie je známe ako archaické. Prečo ťa odrazu zaujíma staroveká Amerika? Myslel som si, že ťa archeológia nudí.“

„Asi som sa začal viac zaujímať o dejiny a starovek,“ odvetil Josh pravdivo. Znovu zamieril k oknu... a uvidel, ako Scattina sestra pritisla Sophie na čelo ruku a jeho dvojča sa zviezlo do náručia šoféra v čiernom obleku. Zdesene sledoval, ako k nemu upírka prudko otočila hlavu, pozrela mu do očí a odhalila tesáky, akoby sa uškŕňala. Potom otvorila zadné dvere auta a držala ich, kým vodič uložil Sophie na zadné sedadlo. Aífa stojaca pri otvorených dverách Joshovi výsmešne zamávala.

Josh mal pocit, akoby dostal ranu do brucha. Nedokázal sa nadýchnuť a srdce mu búšilo. „O chvíľu sa ozvem, ocko...“ zašepkal zachrípnuto. Pustil telefón na zem, vybehol z izby a hnal sa po chodbe. Schmatol dva kusy vychádzkovej palice, ktorú šofér limuzíny zlomil, prudko otvoril dvere a takmer spadol dole schodmi. Napoly očakával, že uvidí, ako auto odchádza, no Aífa naňho trpezlivo čakala. „Vydaj mi sestru!“ zareval.

„Nie,“ odpovedala Aífa veselo.

Josh utekal k limuzíne a snažil sa vybaviť si všetko, čo ho Jana z Arku naučila o boji s mečom. Kiežby mal pri sebe Clarent. Dokonca aj Scatty kamenný meč desil a tá sa veru nebála ničoho. Teraz však nemal nič okrem dvoch kusov vychádzkovej palice.

Upírka naklonila hlavu na jednu stranu a s úsmevom sledovala, ako k nej chlapec beží.

Keď Josh uháňal cez cestu, od strachu sa mu rozžiarila aura a telo mu obklopilo jemné zlaté svetlo. Videl, ako sestra nehybne leží na zadnom sedadle auta, a strach sa v jeho vnútri premenil na zúrivý hnev. Znenazdania mu aura vzplanula, z pokožky mu prúdili horúce zlaté lúče a oči sa mu premenili na roztavené mince. Aura mu stvrdla okolo rúk a skryla ich do kovových rukavíc. Potom zaliala drevené palice a premenila ich na zlaté žrde. Josh sa pokúsil prehovoriť, no hrdlo mal stiahnuté a z úst mu vyšiel hlboký, zachrípnutý hlas, skôr zvierací ako ľudský. „Vydaj... mi... sestru...“

Aífin arogantný úsmev sa vyparil. Skríkla jediné slovo po japonsky, zvrtila sa, vrhla sa do limuzíny a zatresla za sebou dvere. Motor okamžite zareval, zadné kolesá sa zatočili a zaplavili ulicu dymom.

„Nie!“ Josh dobehol k autu presne vo chvíli, keď sa rozbehlo. Švihol jednou zlatou žrdou a rozbil zadné okienko najbližšie k nemu. Sklo sa roztrieštilo na biely prach a palica zanechala na lesklom čiernom plechu dlhú ryhu. Po ďalšej rane sa na kufri objavila hlboká preliačina a zadné svetlo prasklo. Auto pišťalo dolu ulicou a Josh za ním v zúfalstve hodil obe zlaté palice, ale v momente, keď ich pustil, sa znovu premenili na obyčajné drevo a neškodne sa odrazili od nárazníka.

Josh sa hnal za autom. Letel po ceste a cítil, ako ním prúdi aura, dodáva mu rýchlosť a silu. Vnímal, že sa pohybuje rýchlejšie ako kedykoľvek predtým, ale limuzína stále zrýchľovala. Prefrčala cez križovatku, a keď zahýbala za roh, pneumatiky protestne zapišťali. Potom auto zmizlo.

Rovnako rýchlo, ako Josha zaplavila sila, ho teraz aj opustila. Na dolnom konci Scott Street klesol na všetky štyri. Prudko dýchal, srdce mu búšilo a každý sval v tele mal napnutý a pálil ho. Pred očami mu tancovali čierne bodky a zdalo sa mu, že sa povracia. Sledoval, ako mu z rúk mizne zlatá žiara a aura mu uniká z pokožky ako žltá para. Zostali po nej len bolesť a vyčerpanie. Josh sa rozochvel a z ničoho nič dostal kľč do lýtkového svalu pod kolenom. Príšerne to bolelo, preto sa rýchlo pretočil, zaryl pätu do zeme a silno zatlačil, aby si sval uvoľnil. Pozviechal sa na nohy a s pocitom nevoľnosti a nešťastia krivkav spať k tetinmu domu. Sophie bola preč. Uniesla ju Aífa. Musí svoje dvojča nájsť.

To však znamenalo, že sa musí vrátiť k Nicholasovi a Perenelle Flamelovcom.

Piata kapitola

*J*á Ríša tieňov sa volala Xibalba.

Dokonca aj medzi nespočetnými starobylými Ríšami tieňov bola stará a na rozdiel od mnohých iných – krásnych a zložitých – bola hrubo jednoduchá.

Xibalba predstavovala jedinú jaskyňu, neveriteľne rozľahlú, nepredstaviteľne vysokú a posiatu pomaly bublajúcimi jamami lávy s čiernou kôrou. Z času na čas niektorá z nich praskla a vychrlila do vzduchu hustú spŕšku guľôčok z roztavenej skaly, vďaka čomu sa na stenách roztancovali červené a čierne tiene. Vzduch páchol po síre a jediné svetlo vychádzalo z rôsolovitej žltobielej huby, ktorá pokrývala steny a obrovské stalaktity visiace zo vzdialeného a sotva viditeľného stropu.

Z každej Ríše tieňov sa dalo dostať aspoň do jednej ďalšej ríše, ba niektoré sa dokonca spájali s dvoma inými svetmi. Xibalba však bola jedinečná – dotýkala sa deviatich Ríš tieňov a niekedy sa nazývala Križovatka. V pravidelných rozstupoch

sa v stenách jaskyne nachádzalo deväť samostatných otvorov. Pri vstupe do každého ústia jaskyne boli vyryté a vytesané hrubé hranaté znaky, a hoci lepkavá žiariaca huba pokrývala väčšinu tmných stien, k symbolom sa ani len nepriblížila. Práve ony predstavovali bránu do iných Ríš tieňov.

V Xibalbe sa zvyčajne nehýbalo nič okrem bublajúcej lávy, teraz však z jedného ústia do druhého poletoval a škrabotal súvislý prúd poslov. Niektorých pokrývala koža a podobali sa netopierom, iní boli zasa chlpatí a ponášali sa na potkany, no ani v jednom prípade nešlo o zvieratá – bytosti dokonca ani naozaj nežili. Vytvorili ich na jediný účel – aby odniesli správu zo srdca Ríše tieňov Temných Starších do všetkých ostatných prepojených svetov. Keď poslovia svoju úlohu splnia, znovu sa premenia na blato, vetvičky a zvyšky chlpov a kože.

Poslovia niesli správu o rozsudku smrti pre doktora Johna Deeho.

Novinka nikoho – Starších, druhú generáciu ani nesmrteľných ľudí – neprekvapila. Za zlyhanie sa platila jediná cena a doktor John Dee veru zlyhal naozaj ukážkovo.

Šiesta kapitola

„**Z**ažil som aj horšie časy,“ vyhlásil doktor John Dee, hoci si nevedel spomenúť na nijaký príklad.

Po katastrofe v Stonehengei a úteku dvojčiat cez silobránu strávil mág zvyšok noci a ráno nasledujúceho dňa v rozvalinách stodoly, kde sa len pár hodín predtým skrýval Flamel s dvojčatami. Nad hlavou mu hučali helikoptéry a na neďalekej ceste A344 zavýjali sirény policajných áut a sanitiek. Keď krátko poobede policajti konečne zmizli, Dee vyšiel zo stodoly a po vedľajších cestách kráčal smerom k Londýnu. Pod plášťom niesol v otrhanej handre jediný kamenný meč, ktorý bol kedysi dvoma – Clarentom a Excaliburom. Pulzoval a tíkol mu na pokožke ako búšiace srdce.

Na úzkych vidieckych cestách nebola takmer nijaká premávka a Dee si už začínal myslieť, že bude musieť v najbližšom mestečku alebo dedine ukradnúť auto, keď pri ňom zastavil starý farár v rovnako starom aute značky Morris Minor a ponúkol sa, že ho zvezie.